

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **J. L.**, narozena dne X,
státní příslušnice Thajského království,
bytem X,

zastoupena advokátkou Mgr. Nad'ou Smetanovou,
se sídlem 28. října 1001/3, Praha,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2020, č. j. MV-181474-4/SO-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2020, č. j. MV-181474-4/SO-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 11. 2019, č. j. OAM-11022-137/PP-2019. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobkyně uvádí, že s hodnocením důkazů se nemůže spokojit, protože z nich nevyplývá, že by její vztah s p. E. neměl být trvalým partnerským vztahem. Hodnocení důkazů považuje za zástěrku skutečných důvodů nepovolení pobytu. Za skutečný důvod považují žalobkyně a její přítel skutečnost, že žalobkyně je v pořadí jeho pátou přítelkyní thajského původu. Pokud žalobkyně a její přítel před příjezdem na území České republiky nesdíleli společnou domácnost, je toto způsobeno nedostatkem časových možností přítele žalobkyně. I přesto v průběhu dovolené p. E. v Thajsku se p. E. seznámil s matkou a dcerou žalobkyně a bydlel s nimi v jejich domě. U pouhého chození není zvykem seznamovat se s rodiči partnera nebo jeho dětmi, seznámení s těmito osobami a společné trávení času je znakem vážného vztahu. Dále uvádí, že tvrzená nedostatečná finanční propojenost partnerů vyplývá z jejich různého původu, zázemí a aktuálních možností. Již v řízení před správním orgánem I. stupně bylo uvedeno, že p. E. vlastní dva rodinné domy a podniká. Rovněž bylo sděleno, že žalobkyně nemůže v České republice vykonávat výdělečnou činnost, protože jí správním orgánem I. stupně nebyla potvrzena oprávněnost pobytu na území. Pokud tedy dle názoru správních orgánů nejsou partneři dostatečně finančně propojeni, musí žalobkyně uvést, že k takovému propojení ani dojít nemohlo, a to z objektivních příčin. Žalobkyni je dále vytýkáno, že neví, kolik její přítel vydělává, tuto znalost žalovaná považuje za partnerskou notorietu. Žalobkyně a její přítel tuto znalost za notorietu nepovažují. Hodnotové zaměření partnerů (resp. okruh zájmů) je tedy jiné, než (jak tvrdí žalovaná) většinové populace, rozhodně ale nelze uzavírat, že vztah partnerů není vztahem trvalým.
3. Žalobkyně rovněž uvádí, že správní orgán I. stupně a žalovaná ve shodě uvádějí, že pokud žalobkyně a p. E. mluví rodnou řečí toho druhého pouze částečně, případně, že mluví omezeně anglickým jazykem, a někdy musí použít překladač, nemohou mít trvalý vztah, protože trvalý vztah předpokládá „hlubší rozhovory, pro které je nutný určitý stupeň jazykové vybavenosti“. Poukaz žalované na tvrzení přítele žalobkyně, že zná pouze pár thajských slovíček, považuje žalobkyně za zavádějící. V rámci výsledku bylo totiž uvedeno, že přítel mluví částečně thajsky a anglicky. Žalobkyně není jeho první přítelkyní thajského původu, nadto syn přítele žalobkyně má thajskou matku, takže by bylo s podivem, pokud by přítel žalobkyně skutečně znal pouze pár thajských slovíček. Žalovaná byla nadto povinna posuzovat stav věci ke dni vydání rozhodnutí. Je beze sporu, že po několikaměsíčním společném životě se thajština druhá žalobkyně dále zlepšila. To, zda partneři vedou „hlubší rozhovory“, ovšem nezáleží pouze na jazykové vybavenosti, ale také na povaze obou partnerů a jejich zájmech. Žalobkyni není zřejmé, jaký konkrétní druh konverzace žalovaná považuje za hlubší u žalobkyně a jejího druhá, a proč má za to, že partneři je nevedou, resp. proč by jejich vztah nemohl být vztahem trvalým, když by i ony „hlubší rozhovory“ nevedli.
4. Žalobkyně dále namítá, že některé důkazy byly opomenuty, nebyly vůbec správním orgánem I. stupně hodnoceny a skutečnosti z nich vyplývající nebyly vzaty v potaz. Mezi tyto skutečnosti patří zejména intenzivní rodinný život partnerů a intenzivní kontakty s dětmi přítele žalobkyně. Jak vyplynulo z výsledku druhá žalobkyně, druh řídí svou společnost z domova. To znamená, že partneři spolu tráví v podstatě veškerý čas. Tradičním partnerským modelem je, že partneři se vidají večer po práci. U žalobkyně a jejího přítele je tomu ale jinak. Také volný čas partneři tráví výlučně spolu. Sami, se synem B., dětmi přítele z prvního manželství, nebo přáteli. Výše uvedené bylo prokázáno jak výsledky obou partnerů, tak více než 1000 fotografiemi a kamerovým záznamem, jenž monitoruje 3 týdny života partnerů.

5. Závěrem žalobkyně namítá nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, jelikož zamítnutí žádosti fakticky představuje povinnost území České republiky opustit, přičemž tento zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně není odůvodněn národní bezpečností, hospodářským blahobytem země, předcházením nepokojů a zločinnosti, ochranou zdraví, morálky ani práv a svobod jiných. Pokud má žalobkyně na území České republiky svého přítele a společně s jeho synem B. tvoří rodinu, která je zcela funkční, je již její vycestování z území nepřiměřeným zásahem (nejenom) do jejího soukromého a rodinného života. Za absurdní pak považuje tvrzení žalované, že nepředestřela žádná relevantní tvrzení, která by znemožňovala přenesení pracovního života (nikoli stávající práce) jejího partnera do domovské země žalobkyně. Objasňování důvodů nemožnosti přenesení rodinného života do Thajska považuje žalobkyně za absurdní, nadto tyto důvody vyplývají ze spisového materiálu. Pan E. je českým státním občanem, který má právo na to, aby byl jeho rodinný život realizován v České republice. Za tímto účelem také zákon o pobytu cizinců upravuje institut přechodného pobytu pro rodinné příslušníky občanů Evropské unie. Pan E. nemůže žít v Thajsku z objektivních důvodů: v České republice žijí jeho 3 děti (L., L. a B. E.– všichni občané ČR), o děti p. E. pečuje a vyživuje je. Přenesení života do Thajska by znamenalo zásadní omezení styku s dětmi, zároveň by ohrozilo jeho schopnost plnit ve vztahu k dětem vyživovací povinnost.
6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že veškeré doložené doklady byly posouzeny ve vzájemných souvislostech, přičemž po jejich zhodnocení oba správní orgány dospěly k závěru, že partnerský vztah žalobkyně s jejím přítelem není trvalým partnerským vztahem, a to s ohledem na jeho povahu, pevnost a intenzitu. Žalovaná je dále toho názoru, že závěry formulované v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v napadeném rozhodnutí jsou plně v mezích správního uvážení a mají oporu ve spisovém materiálu a zjištěném skutkovém stavu. Zdůraznila, že oba správní orgány konstatovaly, že partnerský vztah mezi žalobkyní a jejím přítelem existuje. Žalovaná uvedené rozvedla tím směrem, že posuzovaný partnerský vztah je od počátku velmi intenzivní, nicméně na základě uvedených podkladů nelze uzavřít, že je trvalým ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
7. Žalovaná dále uvádí (k argumentaci žalobkyně rekapitulované v bodě 2 rozsudku), že přítel druhou cestu do Thajska uskutečnil proto, že žalobkyně měla problémy při získání víza, na základě kterého by za ním mohla přicestovat. Nelze proto vyvodit, že primárním cílem jeho cesty bylo seznámení s rodinou žalobkyně. Pokud k tomu však při jeho pobytu došlo, nelze to pokládat za neobvyklé za situace, kdy žalobkyně za ním má odcestovat do jiné, velmi vzdálené země. Nicméně, toto seznámení samo o sobě nemůže zakládat trvalost partnerského vztahu za situace, kdy žalobkyně s přítelem v předchozí době strávili spolu jen 14 dní jeho dovolené v Thajsku. Žalobkyně dále vysvětluje nedostatečnou finanční propojenost se svým partnerem, kdy tato je odůvodněna objektivními příčinami. Žalovaná konstatuje, že finanční nepropojenost partnerů nebyla žalobkyni kladena k tíži, ale nemohla být posouzena ani jako pozitivní faktor pro splnění podmínky trvalého vztahu. Žalovaná dále uvedla, že notoriitou v rámci trvalého vztahu je určitý stupeň povědomí o ekonomických záležitostech, přičemž bylo poukázáno nejen na příjem přítele, ale i provoz domu, kde společně žijí. Absolutní neznalost a nezájem žalobkyně o finanční fungování jejich vztahu poté nemůže být vyhodnocena jinak než v jeho neprospěch s ohledem na jeho trvalost a žalovaná na tomto názoru setrvává. Pouze pro doplnění dodává, že žalobkyně spisovým materiálem prokázala povědomí o finančních otázkách pouze v tom ohledu, že jí její přítel zasílá finance na její zahraniční účet. Též je ze spisu zřejmé, že žalobkyně má

dispoziční práva a platební kartu k bankovnímu účtu svého přítele, přičemž tento krok partnerů byl odůvodněn tak, že pan E. účastníci řízení věří, a proto jí tento přístup umožnil. Nicméně výsledkem žalobkyně bylo prokázáno, že ona o existenci dispozičních práv k účtu svého přítele nemá povědomí.

8. Pokud jde o otázku jazykové bariéry, žalovaná poukazuje na to, že mezi partnery jazyková bariéra existuje, přesto bylo konstatováno, že na běžných záležitostech se domluví. Ze spisu je však zřejmé, že ony hlubší rozhovory nevedli např. o dispozičních právech žalobkyně k účtu svého přítele či ohledně jejího pobytového oprávnění. Zde lze odkázat na hloubku jejich rozhovoru po vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, kdy jí mělo být jejím přítelem na otázku, co budou dělat, řečeno, že se nic neděje. Pro úplnost lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 Azs 410/2017 - 96, ve kterém je uvedeno, že *„jazyková bariéra může svědčit velmi nízké či nulové komunikační potřebě, a tedy vyvolávat vážné pochybnosti o existenci skutečného rodinného života mezi manžely“*. Přestože se citovaný rozsudek zabývá posouzením účelového manželství, jsou jeho závěry dle názoru žalované plně aplikovatelné i na projednávanou věc, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne požadavek, aby bylo na srovnatelné právní instituty nahlíženo shodně, přičemž v případě žalobkyně je posuzován trvalý partnerský vztah, který není manželstvím.
9. Pokud jde o otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí, žalovaná uvádí, že na svém posouzení trvá a je nadále přesvědčena, že pokud je existence partnerského vztahu s jejím přítelem závislá na vydání pobytového oprávnění pro její osobu, nemůže se jednat o trvalý partnerský vztah. Žalovaná na tomto místě zdůrazňuje, že nevydáním pobytového oprávnění nedojde k zákazu vstupu žalobkyně na území České republiky, ale bude pouze povinna vycestovat z území. Nic jí však nebrání v tom, aby svého druha a jeho rodinné příslušníky navštěvovala na základě krátkodobých víz, případně aby oni navštěvovali ji v zemi původu, kde ona má svoji rodinu a zázemí. Je pravdou, že jejich vztah nebude moci být „plnohodnotně konzumován“ stejnou měrou, jako je tomu aktuálně, nicméně tato skutečnost neodůvodňuje udělení pobytového oprávnění za stavu, kdy nejsou splněny základní podmínky. Žalobkyně následně tvrdí, že její přítel je občanem České republiky, který má právo, aby jeho rodinný život byl realizován na území České republiky, kde má tři děti, vůči kterým má vyživovací povinnost, a proto také zákon o pobytu cizinců upravuje institut přechodného pobytu. Žalovaná toto nepopírá, nicméně, jak sama žalobkyně tvrdí, uvedené je právem druha žalobkyně, nikoli jeho povinností. Je proto čistě v jeho dispozici se rozhodnout, kde a s kým bude realizovat svůj rodinný život – zda se svými dětmi na území České republiky, případně se svou partnerkou v Thajsku, a to při zohlednění všech podmínek, jež namítá (např. vyživovací povinnost). Nicméně, za stavu, kdy nejsou splněny podmínky pro vydání pobytového oprávnění, jako je tomu v projednávaném případě, nelze těmito skutečnostmi (českým občanstvím přítele a jeho zázemím) odůvodňovat nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do života partnerů, případně zbytečností institutu přechodného pobytu.
10. V replice k vyjádření žalované žalobkyně uvádí, že ke dni sepisu tohoto vyjádření partneri sdílejí společnou domácnost po dobu delší 1 roku, jejich vztah je stále harmonický a přináší jim spokojenost. Plynutí času jako takové nasvědčuje tomu, že mezi žalobkyní a jejím druhem je trvalý partnerský vztah. Pokud tedy žalovaná poukazuje na skutečnosti, o nichž má za to, že trvalost partnerského vztahu vylučují, právě plynutí času a další vývoj partnerského vztahu svědčí o opaku.

II. Obsah správního spisu

11. Žalobkyně podala dne 20. 6. 2019 správnímu orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců. V tiskopisu žádosti v rubrice účel pobytu na území uvedla „*sloučení rodiny s T. E., bytem X*“. K žádosti žalobkyně doložila jako doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, vyjádření ze dne 20. 6. 2019, ve kterém ona i pan E. žádají, aby jim bylo umožněno spolu žít. Ve vyjádření je též uvedeno, že se seznámili dne 2. 4. 2019 během dovolené pana E. v Thajsku. Jelikož chtěl žalobkyni poznat, pozval ji na dovolenou do České republiky, přičemž žalobkyni bylo uděleno krátkodobé vízum na 15 dnů. Dne 12. 6. 2019 žalobkyně přiletěla do České republiky. Přítel žalobkyně následně uvádí, že se jí v České republice líbí, vzorně se stará o jeho syna, o něj i o domácnost, a proto žádá, aby jí byl umožněn další pobyt, aby se mohli lépe poznat a vytvořit dlouhodobý perspektivní vztah. Dodává, že si je vědom skutečnosti, že takto o pobytové oprávnění žádá opakovaně, což nebudí důvěru, a proto nabízí svou spolupráci včetně přístupu do kamerového systému kolem jeho domu. Dále žalobkyně doložila své a přítelovo čestné prohlášení ze dne 18. 6. 2019 o existenci jejich vztahu, čestné prohlášení pana P. K. ze dne 18. 6. 2019, ze kterého vyplývá, že je kamarádem pana E., pravidelně se navštěvují, 3x spolu byli v Thajsku a byl též u toho, když se seznámil s žalobkyní, kdy k tomu došlo první den jejich dovolené, přičemž celou dovolenou pak trávili společně. Následně jí zařídil vízum a nyní spolu žijí v jeho domě. Dále bylo doloženo 24 fotografií, daňový doklad na jméno žalobkyně ze dne 14. 6. 2019 o nákupu kosmetických přípravků, včetně dokladu o zaplacení, a stvrzenka prokazující půjčení vybavení k splutí řeky dne 15. 6. 2019, včetně dokladu o zaplacení.
12. Dne 26. 6. 2019 přítel žalobkyně opět požádal správní orgán I. stupně, aby žalobkyni bylo vydáno povolení k pobytu. Následně popisuje okolnosti seznámení s žalobkyní. Uvádí, že dne 2. 4. 2019 přijeli do Thajska a po odpočinku šel s kamarádem na procházku, kdy šli kolem masážního salónu, kde pracovala jeho bývalá přítelkyně. Rozhodli se, že si objednájí masáž, a zde se poprvé setkal s žalobkyní, kterou následně pozval na procházku na pláž. Našli v sobě zalíbení a rozhodli se spolu strávit dovolenou. Již před jeho odjezdem zjistili, že k sobě patří, a domluvili se na dalším postupu. On po svém příjezdu do České republiky začal pro žalobkyni vyřizovat potřebné dokumenty. Žalobkyni bylo vízum zamítnuto, a tak se rozhodl osobně dostavit na českou ambasádu a následně bylo žalobkyni uděleno vízum k pobytu na 15 dnů. Poté odjel s žalobkyní do jejího domova, kde týden pobývali a kdy se seznámil s její matkou a dcerou. Poté se vrátil do České republiky a dne 12. 6. 2019 přiletěla též žalobkyně. Závěrem uvádí, že se žalobkyni v České republice líbí, výborně se stará o dům, dobře vaří a velmi mu pomáhá s výchovou jeho syna. Dále přítel žalobkyně doložil elektronické letenky, prokazující jeho tvrzené cesty do Thajska, a 5 ks fotografií.
13. Dne 18. 7. 2019 Policie České republiky (dále jen „PČR“) správnímu orgánu I. stupně sdělila, že dne 18. 7. 2019 byla provedena pobytová kontrola na prověřované adrese, při které byl zjištěn větší pozemek, na kterém jsou v těsné blízkosti dva domy. Poštovní schránka i zvonek jsou označeny jmény žalobkyně a jejího přítele. Policisté v domě zastihli žalobkyni, jejího přítele a jeho syna, přičemž byli pozváni do vnitřních prostor domu. PČR zjistila, že se jedná o částečně zrekonstruovaný dům o dispozici 4+kk, na chodbě měla žalobkyně a její přítel několik párů obuvi, na zdech visely zarámované společné fotografie. Dále bylo policisty zjištěno, že v ložnici se nachází manželská postel, komody s oblečením obou partnerů, v koupelně se nacházely dámské kosmetické přípravky a v koši

na prádlo bylo špinavé prádlo obou partnerů. Přítel žalobkyně policistům v jeho pracovně ukázal společné fotografie partnerů z jejich dovolené, dále pak kamerové záznamy z jeho domu za několik dní zpětně, na kterých jsou též zachyceni oba partneři. Společné soužití obou partnerů policistům potvrdila bývalá partnerka přítele žalobkyně, která uvedla, že se s žalobkyní již seznámila, a dodala, že se žalobkyně stará o jejího syna, když je v práci. Dále policisté kontaktovali souseda partnerů, který potvrdil, že žalobkyni vidá ve společnosti jejího přítele. Dále během pobytové kontroly přijel pan P. K., který potvrdil partnerský vztah žalobkyně a jejího přítele, dále pak jejich seznámení v Thajsku. Během tohoto pobytu jezdili všichni společně na výlety.

14. Dne 23. 7. 2019 přítel žalobkyně zaslal vyjádření, ve kterém uvádí, že společné dovolené s žalobkyní proběhly dvě, a to v době od 2. 4. 2019 do 16. 4. 2019 a od 26. 5. 2019 do 3. 6. 2019, přičemž již doložil letenku a fotografie. Dále přiložil flash disk, na kterém jsou všechny fotografie z předmětných dovolených, včetně videí. Doložil také kopii svého pasu, v němž jsou vyznačeny vstupy na území Thajska, a rezervace z portálu booking.com. K prokázání povahy, pevnosti a intenzity vztahu s žalobkyní navrhl provést svůj výslech a výslech žalobkyně s tím, že chtějí dokázat, jak je jejich vztah pro ně důležitý, jak velká by byla citová ztráta, kdyby žalobkyně byla nucena vycestovat, jak by to ublížilo jeho synovi, o kterého žalobkyně pečuje, jaké mají plány do budoucna a jak se chce žalobkyně začlenit do společnosti. Dále navrhl výslech dvou svědků, a to pana P. K., který byl s nimi po celou dobu jejich první dovolené a který již vypovídal při pobytové kontrole PČR, dále výslech paní W. K., která je jeho bývalou přítelkyní, bydlí naproti jejich domu a dosvědčí sdílení společné domácnosti s žalobkyní. Dále nabídl přístup do jejich kamerového systému, kde je záznam 21 dní zpětně a je vidět vše, co se děje kolem jejich domu. Na přiloženém flash disku zaslal části záznamu, na kterých je vidět, co žalobkyně během dne dělá, a potvrzení z banky o všech transakcích, které proběhly ve prospěch žalobkyně, k prokázání, že přítel žalobkyně nemá z jejího pobytu žádný majetkový prospěch, naopak jeho náklady na vyřízení jejího pobytového oprávnění dosahují částky 100 000 Kč. Dodal, že pokud by v žalobkyni neviděl dlouhodobou partnerku, takovou částku by za ni neplatil. Následně popsal, jak probíhá jejich běžný den, jakým způsobem se starají o jeho syna a jaké aktivity podnikají. Dále uvádí, že žalobkyni seznámil se všemi svými dětmi, přičemž kdyby se nejednalo o vážný vztah, k uvedenému kroku by nepřistoupil. Dále přiložil 18 účtenek o nákupu potravin a 3 vstupenky do ZOO v Liberci ze dne 6. 7. 2019.
15. Dne 16. 9. 2019 se žalobkyně dostavila na základě předvolání ke správnímu orgánu I. stupně a uvedla, že si přeje žít na území České republiky a starat se o svého přítele a jeho syna, přičemž trvalost jejich vztahu spatřuje ve skutečnosti, že jejich vztah je upřímný a skutečný, mají se rádi a chtějí být spolu. Dodala, že ona se o svého přítele stará a on se stará o ni. Se svým přítelem komunikuje trochu thajsky a trochu anglicky, občas používají překladač. Účelem její cesty do České republiky bylo pozvání jejího přítele, přičemž ona chtěla poznat jeho dům a on si přál, aby poznala jeho rodinu. Na otázku, zda přijela do České republiky za lepším životem, odpověděla kladně, přičemž též uvedla, že v domovské zemi žije v provincii, kde je velmi nízká životní úroveň, nicméně stěhování z Thajska neplánovala. Svou žádost o přechodný pobyt si podala proto, že se svým přítelem tvoří pár, chtějí spolu žít a vzít se. Když jí bylo dne 16. 7. 2019 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území, ptala se svého přítele, co má dělat, přičemž ten jí řekl, že se nic neděje. Uvedla, že ona tomu nerozumí. Dále uvedla, že má dceru ve věku 4 let, která žije s její matkou, a syna ve věku 11 měsíců, který žije se svým otcem. Každé dítě má jiného otce, vdaná byla jednou, s otcem její dcery. Otec jejího syna jí nedovolí se s ním stýkat. Dále

uvedla, že pokud jí bude povolen pobyt na území České republiky, s přítelem se vezmou a pojedou pro dceru do Thajska. Následně uvedla základní informace o svém příteli a jeho rodině, dále pak to, že má syna B. ve věku 4 let, s jeho matkou mají střídavou péči, střídají se po týdnu. Dodala, že péči o syna asi nemá její přítel s jeho matkou stanovenou soudem, přičemž syn je spíše u jejího přítele a jeho matka si jej bere, když má čas. S B. se tedy vidí pořád, každý den, stejně tak s jeho matkou, kterou dobře zná. Na otázku, proč předchozí vztahy jejího přítele s občankami Thajska netrvaly dlouho, uvedla, že si myslí, že se předchozím partnerkám nelíbilo, jak se chová. Uvedla, že dle jejího názoru si jí hledí trochu líp. Rovněž uvedla, že si myslí, že jeho předchozí partnerky byly „do větru“, nicméně ona je seriózní. Též to bude tím, že její přítel pořád pracoval a neměl na ně příliš mnoho času. K seznámení se svým druhem uvedla, že k němu došlo v masážním salónu, kde pracovala, přičemž on si ji vybral pro masáž chodidel. Následně ji pozval na procházku na pláž a ona poté šla zpět do salónu. Tam za ní chodil každý den a též si řekl o její telefonní číslo. Když odjel do České republiky, pořád si psali přes sociální sítě a jako pár se poté cítili od konce dubna 2019. Se svým přítelem strávila celou dobu, co on byl v Thajsku, tedy celých 15 dní, kdy se vídali denně. Její přítel ji pak do České republiky pozval na konci dubna 2019. Se svým přítelem bydlela dva týdny v Thajsku v penzionu, od 12. 6. 2019 s ním bydlí v jeho domě v České republice. Dále uvedla, že její přítel pracuje s internetem, má pravděpodobně „svobodné zaměstnání“, pracuje většinou doma na základě objednávek od zákazníků. Jeho příjem nezná. Ona v České republice nemá žádné zaměstnání, ale pokud bude mít pobyt, určitě pracovat chce. Nemá tedy žádné peníze a je za ni zodpovědný její přítel. Když je její přítel v práci, tak vykonává domácí práce, vykonává všechny domácí práce. Kolik její přítel hradí měsíční poplatky, též nevěděla. Společný bankovní účet nemají, nemá dispoziční právo k účtu svého přítele, ale myslí si, že v budoucnu jej mít bude. Na otázku, zda mají nějaké dluhy, uvedla, že ona žádné nemá, o závazcích svého přítele nevěděla. Na otázku, zda mají se svým přítelem společné úspory, uvedla, že jí dává každý měsíc peníze. K plánům do budoucna sdělila, že v březnu příštího roku chtějí mít svatbu, pokud jí bude umožněno žít v České republice, chtěla by sem přivést svou dceru. Volný čas se svým přítelem tráví doma u televize, procházkami, návštěvami přátel, nákupy či občas jezdí na kole nebo na motorce. Ani jeden z nich nemá zdravotní problémy, ona pravidelně užívá pouze antikoncepci, její druh občas vitamíny a léky na zažívání.

16. Téhož dne se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil přítel žalobkyně, který uvedl, že trvalost jejich vztahu spatřuje ve skutečnosti, že od počátku, kdy se poznali, se mají upřímně rádi, vyhovují si, sdílí společné hodnoty. Žalobkyně je pro něj velmi přitažlivá, stará se o domácnost a jeho syna. Tyto skutečnosti prokázali důkazy, dále navrhuje výslech pana P. K. a nabízí přístup do jeho kamerového systému. Následně uvedl, že on se žalobkyní mluví česky, anglicky a trochu thajsky, ona pak thajsky a trochu anglicky, občas používají překladáč. Do České republiky přijela proto, aby s ním mohla žít, přičemž její odjezd z Thajska začali řešit až poté, co se poznali. Veškeré úkony spojené s žádostí žalobkyně o pobytové oprávnění činí on, protože ona tomu moc nerozumí. Následně uvedl základní informace o sobě a své rodině – má dvě děti s bývalou manželkou, dále pak syna B. s předchozí partnerkou z Thajska, přičemž upravenou péči o B. nemají a střídají se. Žalobkyně vídá B. každý den, s jeho matkou se kamarádí. Shrnutí, že měl jednu českou manželku a 5 thajských přítelkyň, resp. že žalobkyně je pátá. K této skutečnosti uvedl: „*je to jednoduché. Ženy z Asie se mi líbí. Do Thajska jsou levné letenky a přímo v Bangkoku je ambasáda, kde se dají vyřídit víza*“. Následně uvedl základní informace o rodinných

poměrech žalobkyně. Nevěděl však, kdy se žalobkyně rozvedla s bývalým manželem a co bylo důvodem rozvodu. Dále uvedl, že syna žalobkyně nikdy neviděl a myslí si, že se s ním žalobkyně nestýká, peníze na něj neposílá, ty zasílá pouze matce, aby se mohla starat o její dceru. Následně popsal okolnosti jejich seznámení, přičemž uvedl, že pár tvořili ihned. Strávili spolu celou jeho dovolenou a pak ještě celou dobu, kdy jel do Thajska podruhé a vyřizoval vízum pro žalobkyni. Cestu do České republiky žalobkyni nabídl v polovině první dovolené. Na otázku, od kdy sdílí společnou domácnost, odpověděl, že při jeho první dovolené spali po hotelích a byli celou dobu spolu, během druhé dovolené bydleli v domě matky žalobkyně. Ke svému zaměstnání uvedl, že je OSVČ, je jednatelem ve dvou společnostech převážně poskytujících internetové připojení. Nemá určenou pracovní dobu, ale je závislý na zákaznících. Výši svého příjmu nedokáže specifikovat, jelikož nemá stálý plat a každý rok je to jiné, ale může říct, že jako fyzická osoba má příjmy 120 000 Kč s daní. Žalobkyně v České republice nepracuje, ale kdyby mohla, tak by pracovala, všechny výdaje tak za ni platí on. Myslí, že žalobkyně žádné úspory nemá. Když pracuje, žalobkyně vykonává domácí práce, dívá se na telefonu na sociální síť a poté, co se jeho syn vrátí ze školky, se o něj stará do doby, než se jeho matka vrátí z práce. Náklady na provoz domácnosti činí 2 500 Kč a hradí je on, bydlení má vlastní, je vlastníkem dvou domů a staví třetí. Žalobkyně má dispoziční právo k jeho bankovnímu účtu, domnívá se, že si je této skutečnosti vědoma, jelikož od něj dostala kreditní kartu, ale nepoužívá ji. Dispoziční právo jí udělil proto, aby v případě potřeby mohla zaplatit kartou. Následně sdělil, že nemá žádné dluhy a žalobkyně dle jeho vědomí také ne. Na otázku, zda mají společné úspory, odpověděl, že vzhledem k jeho příjmům to není zapotřebí. K plánům do budoucna sdělil, že když vše dobře dopadne, chtěli by se v březnu vzít, po svatbě možná mít dítě, zatím si nejsou jistí, dále zvažují, zda by si vzali do České republiky dceru žalobkyně. Volný čas tráví většinou na stavbě, u přátel, jezdí na výlety, žalobkyně chodí ráda nakupovat do obchodních center, jezdí na zmrzlinu nebo na kávu.

17. Dne 25. 10. 2019 pan E. doložil protokol o výsledku pana P. K. (dále jen „svědek“), pořízený dne 17. 10. 2019 v rámci řízení o správním vyhoštění účastnice řízení. Svědek při výsledku uvedl, že se s přítelem žalobkyně zná zhruba 7 let, seznámili se při cestě do Thajska v roce 2013, zajímá se o vše kolem Thajska. Navštěvují se 2 – 3x týdně. Naposledy byla žalobkyně se svým přítelem u něj minulou sobotu na grilování. S přítelem žalobkyně byl 3x v Thajsku, k poslední cestě došlo v dubnu 2019. Hned první den šli do masážního salónu, kam šel přítel žalobkyně pozdravit majitele. Žalobkyně dělala masérku a masírovala svého přítele. Následně s nimi šla na pláž. Dále uvedl, že dne 10. 4. 2019 s nimi odcestovala na ostrov Koh Noi, kde trávili čas ve třech. Zde byli asi 3 noci a poté se vrátili společně zpět. Od prvního dne seznámení byla žalobkyně se svým přítelem, trávili spolu všechnen čas. Její přítel hned po seznámení první den zařídil v masážním salónu u majitele salónu, že se žalobkyně nemusí vracet do zaměstnání a může s nimi cestovat. Než odjeli do České republiky, žalobkyně již se svým přítelem plánovali její příjezd do Čech. Dále sdělil, že žalobkyně žije v domě svého přítele, přičemž na stejném pozemku je druhý dům, ve kterém žije jeho bývalá partnerka se společným synem. Dále uvedl, že jejich vztah posuzuje jako trvalý a vážný, působí na něj harmonicky a pohodově. Dodal, že rád dosvědčí, že spolu žijí ve společné domácnosti a že byl přítomen jejich seznámení v Thajsku.
18. Správní orgán I. stupně vydal dne 1. 11. 2019 rozhodnutí, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České

republiky, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a citovaného zákona. V odůvodnění uvedl, že vztah žalobkyně a jejího přítele je partnerským vztahem, nicméně s ohledem na doložené podklady jej nelze označit za trvalý partnerský vztah ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně též posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a dospěl k závěru, že zásah nebude nepřiměřený.

19. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění uvedla, že aby cizinec mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie, je nutné splnění dvou podmínek – cizinec musí mít s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a současně s touto osobou musí žít ve společné domácnosti. Břemeno tvrzení i důkazní týkající se splnění obou podmínek spočívá na cizinci. Za partnerský vztah se přitom v českém právním prostředí běžně považuje vztah druha a družky, který je možno charakterizovat jako trvalé soužití dvou osob opačného pohlaví, které zejména sdílejí společnou domácnost a sdružují finanční prostředky ke společnému uhrazování svých potřeb. Charakteristické pro tento druh soužití jsou rovněž úzké citové vazby mezi dotyčnými. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29, ve kterém je mj. uvedeno, že „*při aplikaci neurčitého právního pojmu trvalý vztah v kontextu vztahu druha a družky je třeba vycházet z toho, že zatímco u manželství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, je třeba pečlivě zkoumat jak jeho kvantitativní, tak i kvalitativní stránku. U kvantitativní stránky vztahu je hodnocena trvalost posuzovaného vztahu, u kvalitativní stránky především jeho hloubka. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z jeho předpokladatelného budoucího vývoje a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Důležité je rovněž posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera (již zmiňovaný rozsudek č. j. 4 Azs 151/2015 – 35)*“.
20. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyně se svým přítelem nemají společné finanční závazky, společné investice či úspory. Též jejich plány do budoucna nelze označit za konkrétní, neboť uvažují o svatbě, případně o tom, že by přivezli dceru žalobkyně do České republiky, k uvedenému však nepředestřeli žádnou specifickou představu, pouze to podmiňují tím, zda žalobkyně získá pobyt či nikoli. Nakonec správní orgán I. stupně posoudil informace zjištěné výsledkem žalobkyně a svědeckou výpovědí jejího přítele, z nichž vyplývá, že žalobkyně nemá žádné povědomí o finančním zajištění svého přítele, tj. o jeho výdělku či nákladech na společnou domácnost, dále si není vědoma skutečnosti, že jí bylo uděleno dispoziční právo k bankovnímu účtu jejího přítele. Správní orgán I. stupně měl z předložených dokladů za prokázaný společný pobyt partnerů v Thajsku během dovolené přítele žalobkyně, druhou návštěvu v Thajsku přítele žalobkyně za účelem vyřízení jejího víza a platby z bankovního účtu přítele na účet žalobkyně. To však neprokazuje trvalost partnerského vztahu a sdílení společné domácnosti, doklady prokazují pouhé „chození“ a bydlení v jednom domě. Dále správní orgán I. stupně z doložených prohlášení partnerů a z odpovědí uvedených při jejich výsledcích vyvodil, že partneři nemohou vést hlubší komunikaci, přestože uvedený aspekt je v partnerském vztahu

klíčový. Žalovaná se s těmito úvahami správního orgánu I. stupně ztotožňuje a uvádí, že tyto skutečnosti sice prokazují existenci partnerského vztahu, určitý stupeň citové vazby a značný stupeň intenzity, nelze však na základě předložených důkazů uzavřít, že posuzovaný partnerský vztah je vztahem trvalým, jež je obdobný manželství, tedy vztahem ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

21. Pokud jde o otázku přiměřenosti, je-li podmíněna existence stávajícího rodinného života žalobkyně, tj. existence partnerského vztahu s jejím přítelem a vztahy s jeho rodinnými příslušníky, vydáním pobytového oprávnění, jedná se o skutečnost svědčící v neprospěch trvalého partnerského vztahu. Žalobkyně netvrdila žádné bližší okolnosti, proč nelze realizovat partnerský vztah v zemi jejího původu, kde sama má svou rodinu (matku, dceru ve věku 4 let a syna ve věku 11 měsíců, s kterým se nestýká). Jako vysvětlení nelze akceptovat pracovní závazky jejího přítele, neboť nebyla předestřena žádná relevantní tvrzení, která by znemožňovala přenesení jeho pracovního života (nikoli stávající práce) do domovské země žalobkyně.

III. Posouzení věci krajským soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba není důvodná. Ve věci rozhodl bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas v intencích § 51 s. ř. s.
23. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
24. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
25. Úvodem soud poznamenává, že skutková stránka věci je v podstatných rysech nesporná. Žalovaná nezpochybňuje vznik a trvání vztahu mezi žalobkyní a jejím přítelem, nezpochybňuje intenzitu tohoto vztahu, ani skutečnost, že spolu žijí ve společné domácnosti. Zároveň pak žalobkyně nezpochybňuje existenci určité komunikační bariéry mezi partnery nebo své omezené povědomí o partnerových příjmech. Spornou otázkou je, zda lze vztah žalobkyně a jejího přítele, jak byl v zásadě shodně popsán v napadeném rozhodnutí i v žalobě, označit za „trvalý“ ve smyslu § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
26. Judikatura se výkladem pojmu „trvalý partnerský vztah“ zabývala opakovaně. V rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Při aplikaci tohoto neurčitěho právního pojmu je třeba vždy zkoumat konkrétní okolnosti každého případu a není možné konstruovat jednotnou šablonu, kterou by bylo možné aplikovat na každý případ tvrzení o cizinci, který má být považován za rodinného příslušníka občana EU. Lze však konstatovat, že tento pojem zahrnuje v sobě dvě dílčí kritéria, která musí být u posuzovaného vztahu současně existovat, aby byla naplněna první podmínka složené skutkové podstaty v § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona. Prvním kritériem je kvantitativní stránka vztahu, v rámci níž je*

hodnocena jeho trvalost, a druhým kritériem je kvalitativní stránka vztahu, u které se hodnotí, zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokladatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. **Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá „trvalost“ takového soužití (viz Eliáš, K.: Domácnost, in: Ad notam, č. 3/2007, str. 70). Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona přidává k této základní „trvalosti“ obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti. V této souvislosti lze zohlednit i délku soužití, kterou u nesezdaných párů pro přiznání právní relevance vyžadují jiné předpisy. Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, v neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechťejí, nebo pro různé překážky nemohou, takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku. Občanský zákoník (č. 89/2012 Sb.) tak druhovi, který žil ve společné domácnosti se zůstavitelkou po dobu jednoho roku před smrtí, dává postavení dědice ve druhé, resp. třetí třídě zákonné posloupnosti (§ 1636). Pro přiznání práva zastupovat druhu v případě duševní poruchy vyžaduje občanský zákoník již soužití ve společné domácnosti po dobu tří let (§ 49 odst. 1). Zákon o daních z příjmů (č. 586/1992 Sb.) vyžaduje pro osvobození daru, resp. jiného majetkového zvýhodnění, od daně soužití ve společné domácnosti po dobu jednoho roku před nabytím daru [§ 4a písm. m) bod 2, § 10 odst. 3 písm. c) bod 2]. Vedle těchto příkladem uvedených skutečností, které se vztahují k posouzení samotného partnerského vztahu, je nutné ale zohlednit i další významné okolnosti, které mohou mít význam jak pro hodnocení trvalosti a hloubky tvrzeňého vztahu, tak pro samotné řízení, kvůli kterému je partnerský vztah hodnocen. Bude se jednat například o zjištění, zda přiznání statusu cizinci dle § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona nebrání určitá významná překážka, zda partnerský vztah nevznikl účelově v určité fázi řízení, jak se o něm správní orgán dozvěděl či jak dlouho řízení trvá. Okolností, kterou lze při hodnocení trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU zohlednit, může být i to, zda osoby takto spolužijící mají jinou rodinu, jaké jsou důvody jejich odloučení od původního manžela a rodiny a jaký je vztah s těmito blízkým“ (zvýraznění provedena soudem, obdobně srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016-41).**

27. V projednávané věci je zásadní překážkou pro označení vztahu žalobkyně a jejího přítele za „trvalý“ jeho nedostatečná délka. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí spolu žalobkyně a její přítel žili necelých 8 měsíců a jejich známost nedosáhla ani jednoho roku. Je tedy zřejmé, že žalobkyně nemůže prokázat pevnost vztahu, jelikož klíčovým

indikátorem pevnosti vztahu je jeho trvání po delší dobu. Za této situace soud konstatuje, že aby bylo možno vztah žalobkyně a jejího přítele označit za „trvalý“, musely by v řízení vyjít najevo mimořádné okolnosti, které by překonaly nedostatečnou délku vztahu a které by svědčily o jeho mimořádné intenzitě. Takové okolnosti soud v projednávané věci neshledal. Skutečnost, že spolu žalobkyně a její přítel žijí, je u partnerských vztahů standardem, nikoliv mimořádnou okolností. Podobně lze hodnotit skutečnost, že spolu tráví volný čas. Naopak negativně lze hodnotit podstatnou jazykovou bariéru i jen velmi omezené představy o budoucnosti. Skutečnost, že partneři nemají žádnou představu (nebo ji alespoň správním orgánům nesdělili), jak ve svém vztahu pokračovat v případě, že žalobkyni pobyt udělen nebude, pro trvalost vztahu nesvědčí (takovou úvahu by jistě nebylo nepřiměřené očekávat za situace, kdy udělení pobytového oprávnění nebylo od počátku jisté). Rovněž skutečnost, že žalobkyně je již pátou thajskou přítelkyní svého přítele za poslední roky naznačuje, že dosavadní chování jejího přítele pro trvalost vztahu příliš nesvědčí. Výše řečené neznámá, že by kterýkoli ze shora uvedených aspektů projednávané věci sám o sobě postačoval pro závěr, že vztah žalobkyně a jejího přítele není vztahem trvalým, znamená to pouze tolik, že krátká délka vztahu vytváří silný předpoklad, že se o trvalý vztah ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců nejedná, a v řízení nevyšly najevo dostatečné okolnosti, které by tento předpoklad vyvrátily, zejména že by se jednalo o vztah mimořádné intenzity. Zároveň soud zdůrazňuje, že správní řízení mělo povahu řízení o žádosti a žalobkyně tak měla povinnost poskytnout správnímu orgánu I. stupně a žalované při opatřování podkladů rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost (srov. § 50 odst. 2 správního řádu). Žalobkyně měla možnost v předcházejícím správním řízení prokázat, že v jejím případě jde o vztah natolik mimořádné intenzity, že převáží jeho krátkou délku. To se však žalobkyni nepodařilo, jelikož jí tvrzené a prokazované skutečnosti svědčí přinejlepším o standardním partnerském vztahu, což však z výše uvedených důvodů není pro jeho podřazení pod § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců dostatečné.

28. Žalobkyně v podané žalobě nesouhlasí se způsobem hodnocení skutkového stavu žalovanou. Předně namítá, že jí neměla být kladena k tíži neexistence společné domácnosti před jejím příjezdem do ČR. Tato námitka není důvodná. Žalovaná totiž pouze konstatovala, že společné bydlení během dovolené nemůže představovat společnou domácnost (což soud pokládá za nepochybné), nicméně tato skutečnost nebyla pro její závěr stěžejní, pouze byla použita při posouzení, jak dlouho žalobkyně se svým přítelem ve společné domácnosti žijí.
29. Žalobkyně rovněž namítá, že jí neměla být kladena k tíži nedostatečná finanční propojenost s panem E., jelikož ta je dána objektivními skutečnostmi, zejména jeho finančním zajištěním a její nemožností v ČR pracovat. Ani tato námitka není důvodná. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze uvedla, že finanční propojenost mezi partnery je jedním z indikátorů svědčících o trvalosti vztahu. S tím soud souhlasí a dodává, že její absence sama o sobě neznámá, že by partnerský vztah nemohl být trvalým, ale jen tolik, že tento poměrně standardní indikátor trvalosti vztahu v daném případě není dán. Pro tento závěr přitom není stěžejní, z jakého důvodu tomu tak je, a žalovaná v napadeném rozhodnutí správně uvedla, že čím větší je finanční propojenost mezi partnery, tím více lze mít za to, že je vztah trvalý. Soud tak shrnuje, že nedostatečná finanční propojenost partnerů neznámá, že by jejich vztah nemohl být trvalým, ale pouze to, že tento poměrně běžný indikátor trvalosti není v projednávané věci přítomen.

30. Žalobkyně dále nesouhlasí se závěrem žalované, že společné plány partnerů do budoucna jsou nepřilíš konkrétní. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Soud předně poznamenává, že požadavek žalované na konkrétní kroky, např. detaily ohledně svatby, se s ohledem na okolnosti věci jeví nepřiměřeným – je obtížné pouštět se do plánování svatby (což je často poměrně náročná operace) za situace, kdy není zřejmé, zda žalobkyně bude vůbec moci být v České republice. Totéž platí o okolnostech, za nichž by do ČR mohla přijet dcera žalobkyně. Za stávající dosti nejisté situace nelze po žalobkyni požadovat detailní plán. Co však pokládá soud za zarážející, je nulová představa partnerů (nebo alespoň správním orgánům nesdělená), jak budou ve svém vztahu pokračovat v případě, že žalobkyni pobyt udělen nebude. Soud pokládá za vcelku samozřejmé, že pokud žalobkyni reálně hrozilo, že pobytové oprávnění nedostane a bude muset opustit území ČR, měli by partneři mít tuto eventualitu promyšlenou minimálně v tom ohledu, zda a jak budou ve svém vztahu pokračovat. Žalobkyně sice v podané žalobě uvádí, že tuto představu má a pouze s ní správní orgány neseznámila, toto tvrzení však soud nepokládá za věrohodné, a to zejména v konfrontaci s výpovědí žalobkyně ve správním řízení. V něm na otázku, co dělala poté, co obdržela rozhodnutí o povinnosti opustit území, odpověděla, že se zeptala svého přítele, co má dělat, přičemž on jí odpověděl, že se nic neděje. Tato odpověď svědčí spíše o tom, že žalobkyně žádné eventuality promyšlené nemá. Navíc soud zdůrazňuje, že je to žalobkyně, koho tíží v projednávané věci důkazní břemeno a břemeno tvrzení. Pokud žalobkyně sama správním orgánům své představy nesdělila, nemůže se divit jejich závěru, že žádné konkrétní představy o budoucnosti nemá.
31. Žalobkyně rovněž nesouhlasí se závěry žalované ohledně jazykové bariéry mezi partnery. Ani tato námitka není důvodná. Soud konstatuje, že žalovaná nepopírá, že partneři jsou schopni domluvit se na základních věcech. Žalovaná je zároveň třeba přisvědčit, že jazyková bariéra mezi partnery v zásadě brání vedení „hlubších rozhovorů“ (žalobkyně opak ani sama netvrdí). Přestože žalobkyně má jistě pravdu v tom, že ne ve všech vztazích partneři takové rozhovory vedou, je třeba konstatovat, že společná komunikace je jedním ze základních stavebních kamenů většiny vztahů (obdobně jako finanční propojenost partnerů – viz výše). Závěry žalované je tedy třeba chápat nikoli tak, že by bez „hlubších rozhovorů“ nebyl trvalý vztah vůbec možný, ale jen tak, že jejich přítomnost je jedním z podstatných indikátorů trvalosti vztahu, který v projednávané věci není dán.
32. Žalobkyně dále namítá, že se správní orgány nezabývaly množstvím důkazů svědčících o intenzitě vztahu. Tato námitka není důvodná, jelikož žalovaná v napadeném rozhodnutí vůbec nezpochybnila existenci intenzivního vztahu mezi partnery (k čemuž žalobkyní zmiňované důkazy směřovaly), a neměla tak důvodu se jimi blíže zabývat. Žalovaná lze pouze vyčíst poněkud nelogický poukaz na absenci dynamiky vztahu mezi partnery – pokud byl vztah intenzivní od počátku (což žalovaná nepopírá), není zřejmé, jakou dynamiku by si představovala – toto pochybení žalované však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná intenzitu vztahu nepopírá, pouze tuto skutečnost nepokládá za dostatečnou, aby mohl být vztah žalobkyně s jejím přítelem označen za trvalý. Totéž platí o argumentaci žalobkyně, že pan E. od počátku vyvíjí značné úsilí (včetně nemalých finančních nákladů), aby žalobkyně mohla žít v ČR. Tato argumentace svědčí o intenzitě vztahu již od jeho počátků, což jednak není v projednávané věci sporné a jednak, jak soud již uvedl výše, tato intenzita není dostatečná pro překonání nedostatečné délky vztahu.

33. Konečně pokud se žalobkyně domnívá, že skutečným důvodem pro zamítnutí žádosti je to, že je v pořadí pátou přítelkyní thajského původu pana E., pak soud konstatuje, že tato skutečnost byla vzata správními orgány v potaz a přestože sama o sobě nemůže být dostatečným důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně, je pro posouzení věci jistě relevantní. Jak již soud uvedl výše, dosavadní chování pana E. pro trvalost vztahu skutečně nesvědčí a nelze správním orgánům vyčítat, že jeho dosavadní chování vzaly při svém rozhodování v potaz. Jelikož se pan E. v letech 2014-2019 domáhal udělení povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU pro 5 svých přítelkyň, je zřejmé, že navazuje intenzivní partnerské vztahy velmi snadno, ty ovšem nemají dlouhého trvání. V tomto kontextu nelze správním orgánům vyčítat, že přistoupily k tvrzení pana E., že nyní již našel tu „pravou“ partnerku, velmi obezřetně.
34. Soud tak shrnuje, že žalovaná postupovala správně, pokud uzavřela, že vztah žalobkyně a jejího přítele nebyl v době vydání napadeného rozhodnutí „trvalým partnerským vztahem“ ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Argumentace žalobkyně uvedená v replice, že jejich vztah trvá i nadále, není pro projednávanou věc relevantní, jelikož soud rozhoduje na základě skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Pro úplnost soud dodává, že další vývoj vztahu žalobkyně s panem E. může být relevantní při posuzování případné nové žádosti, pakliže bude podána. Argumentací žalobkyně zpochybňující hodnocení jednotlivých okolností jejího vztahu s panem E. žalovanou se soud podrobněji nezabýval, jelikož (jak uvedl výše) ze spisového materiálu nevyplývají takové okolnosti, které by převážily krátkou délku trvání jejich vztahu. Žalobkyně navrhovala k důkazu osvědčení o absolvování kurzu českého jazyka, soud však tento důkaz pro nadbytečnost neprováděl, jelikož snaha žalobkyně naučit se česky (pochopitelná za situace, kdy usiluje o možnost v České republice žít) není pro projednávanou věc rozhodnou.
35. Pokud jde o otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí, pak soud souhlasí se žalobkyní potud, že její vztah s panem E. bude v případě jejího nuceného vycestování podstatně ztížen a že argumentace žalované o možnosti realizování společného života v Thajsku je s ohledem na okolnosti věci zcela mimo realitu. Nicméně tato skutečnost sama sobě nemůže být důvodem pro závěr o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 144/2015-28, „z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že pokud byl tvzený rodinný život založen a rozvíjen až poté, co cizinec věděl, že jeho imigrační status, resp. rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý, bude vyhoštění takového cizince nesouladné s čl. 8 Úmluvy jen výjimečně (rozsudek ze dne 26. ledna 1999, Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. května 1999, Andrey Sheabashov proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99... Stručně vyjádřeno lze uzavřít, že základní právo na respektování soukromého a rodinného života se vztahuje na existující soukromé a rodinné vztahy v náležité kvalitě, nikoli na soukromé poměry zatím podmíněné, jež mají být realizovány a do příslušné kvality prohloubeny teprve v budoucnu. Jde-li o vztahy partnerské, pak se jejich ochrana aktivuje až v okamžiku, kdy se partnerskými skutečně, jako by šlo o vztah mezi manžely, byť bez oddacího listu a svatebních oslav, stanou.“.
36. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně zásah do rodinného života namítá pouze z důvodu vztahu se svým přítelem. Vztah přitom navázali za situace, kdy žalobkyně nedisponovala povolením k pobytu na území ČR, tudíž museli počítat s tím, že jejich dlouhodobé soužití (nad rámec krátkodobých víz) v jednom státě nemusí být vůbec možné. Ze shora uvedené

judikatury přitom vyplývá, že v případě, kdy je společný život partnerů realizován s vědomím, že imigrační status jednoho z nich je od počátku nejistý, bude zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy nepřiměřený jen zcela výjimečně, a to tím spíše, že v dané věci nejde o zrušení pobytového oprávnění již existujícího, ale „pouze“ o neudělení oprávnění nového (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29). V projednávané věci však žalobkyně žádné výjimečné okolnosti neuvádí a ani ze správního spisu žádné výjimečné okolnosti nevyplývají. Zároveň soud zdůrazňuje, že žalobkyně má rodinu v zemi původu (matku i děti), tudíž disponuje v zemi původu rodinným zázemím, což rovněž snižuje intenzitu zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Naopak na území ČR není žalobkyně nijak integrována – její vztahy se týkají pouze rodiny a přátel pana E.. Žalobkyně sama nevede v ČR žádný ekonomický život a i její znalosti českého jazyka jsou stále velmi omezené. Pokud pak jde o syna přítele žalobkyně B., žalobkyně netvrdí žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že by pociťoval její odjezd jako výraznější újmu.

37. Soud proto shrnuje, že napadeným rozhodnutím sice dochází k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, nejedná se však o zásah nepřiměřený, který by byl v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Argumentuje-li žalobkyně, že jejím pobytem nebyl narušen veřejný pořádek, pak soud konstatuje, že narušení veřejného pořádku či ohrožení bezpečnosti není podmínkou přiměřenosti rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu, jde pouze o jednu z okolností, která pro přiměřenost takového rozhodnutí svědčí. V projednávané věci žalovaná netvrdila, že by žalobkyně nějakým způsobem narušovala veřejný pořádek či představovala nebezpečí pro společnost, nicméně jak vyplývá ze shora uvedené argumentace, i přesto neudělení povolení k pobytu nepřiměřený zásah do práv žalobkyně chráněných čl. 8 Úmluvy nepředstavuje.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, zamítl ji (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšná žalovaná náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. října 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu